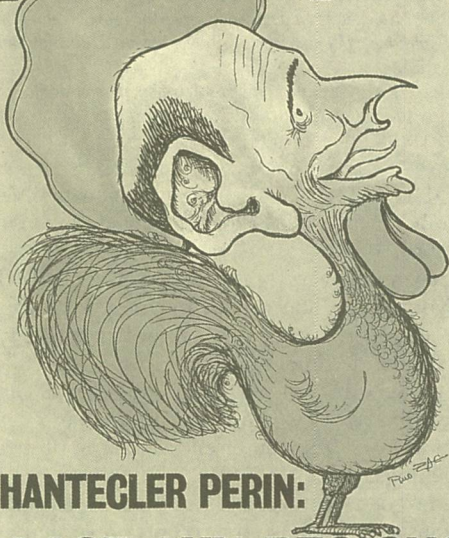

PÉRIN, François (Luik 31 januari 1921).

Werkte na rechtenstudie aan de Rijksuniversiteit Luik eerst als ambtenaar (binnenlandse zaken) en daarna als magistraat (Raad van State) en assistent van **Walter Ganshof van der Meersch** aan de Université libre de Bruxelles. Reeds als student interesseerde Périn zich voor de politiek. Hij sloot zich aanvankelijk aan bij de **socialistische partij**, waar hij meteen opviel als militant wallingant. Adjunct-kabinetschef van minister **Piet Vermeylen** (1954-1958) werd hij in 1958 hoogleraar in grondwettelijk recht aan de universiteit te Luik. In 1960 behoorde hij, met zijn toenmalige echtgenote, tot de raadgevers van de Kongolese politicus **Patrice Lumumba**. Toen **André Renard** in 1961 het **Mouvement populaire wallon** (MPW) oprichtte, was Périn er de exponent van de radicaal-republikeinse strekking. Toen dan Renard de felheid van zijn anti-royalisme afkeurde, brak hij met het MPW en de socialisten en stichtte de **Parti wallon**, die hij 1965-1968 in de Kamer vertegenwoordigde en in 1968 deed opgaan in het **Rassemblement wallon** (RW), dat onder zijn leiding fraaie verkiezingsresultaten boekte. Onstuimig debater, zette hij zich in het parlement vooral af tegen de socialisten. Hij zocht toenade-

Pourquoi Pas?

CHANTECLER PERIN: PLACE AUX REGIONS!

De Waalse haan François Périn op de voorpagina van *Pourquoi Pas?* (november 1971). Périn verdedigde in het Rassemblement wallon een radicale republikeinse visie. In 1973 pleitte hij voor een dialoog van gemeenschap tot gemeenschap. (LIBERAAL ARCHIEF)

ring tot de Vlaamse rechterzijde en pleitte in 1973 tijdens een Ronde van Vlaanderen (onder meer met Jan Verroken, Frans van der Elst en Herman Decroo) voor een dialoog van gemeenschap tot gemeenschap. In 1974 werd hij, samen met Robert Vandekerckhove, minister voor de hervorming van de instellingen in het kabinet-Leo Tindemans. Hij verzette zich tegen de opnemng van de Volksunie (VU) in de regering omdat het *Front démocratique des Francophones* (FDF) – zijn Brusselse bondgenoot – buiten de coalitie bleef. In 1976 brak hij met het RW, dat volgens hem meer belang was gaan hechten aan Brussel dan aan een akkoord met Vlaanderen. Hij nam ontslag uit de regering en richtte met de Waalse liberalen een nieuwe partij op: de *Parti des Réformes et de la Liberté wallon* (nadien *Parti réformateur libéral*, PRL). Op 26 maart 1980 verkondigde hij in volle Senaat dat hij niet meer geloofde in België en het politieke regime. Hij voegde eraan toe dat België aan drie “ongeneeslijke en onomkeerbare kwalen” leed: het Vlaams-nationalisme, de bekrompen partitocratie en de verlamende almacht van de georganiseerde belangengroepen. Périn deed ‘stante pede’ afstand van zijn parlementair mandaat. Daarna bleef hij nog actief met boeken, artikelen en interviews, waarin hij herhaalde dat de Belgische staat ten dode opgeschreven was, omdat de Vlaamse natie had gekozen

voor eigen staatsvorming, en waarin hij het opgaan van Wallonië in Frankrijk voorspelde. In juni 1985 nam hij ook ontslag uit de PRL.

WERKEN: *La démocratie enrayée*. Institut Belge de Science Politique, 1960; – *La Belgique au défi*, 1963; – *Germes et bois morts dans la société politique contemporaine*, 1981; – *Histoire d'une nation int-rouvable*, 1988.

LITERATUUR: J. Gheude, *François Perin, espoirs et désillusions d'un non-conformiste*, 1981.

MANU RUYS*